

Blagor otrokom, ki imajo pobožno mater, in možu, ki ima bogaboječo in plemenito ženo. Ona je najdražji biser v hiši. Kadar treba, govori z modrostjo ter nema drugega na jeziku nego blažene nauke in tolažilne besede v vseh nadlogah človeškega življenja.

P.

Arijon.

(Zgodovinska pripovedka.)

Najslavnejših in najodličnejših pevcev in citrarjev v starej Greciji je bil Metimnejec Aríjon, katerega je vladar Perijander poklical na svoj dvor v mesto Korint. Ondu je preživel mnoga leta zelo spoštovan od kralja in naroda. Kar se ga polasti želja, da gre in obiše kraje, ki so izvori vse umetelnosti in petja. Podá se torej v mesto Tarent v južnej Italiji, kder si res pripoje veliko slavo in bogastvo. Hotéč se zopet povrniti v domačijo, odpluje na nekej ladiji iz Italije domóv.

Ko je Aríjonova ladija prispela na visoko morje, sklenejo mornarji, hrepenéč po njegovem premoženju, pahnití ga v morje in sí njegovo ímovíno razdeliti med seboj. Ta svoj naklep so mu tudi razodeli in zamán jim je Aríjon ponujal vse svoje imetje, da bi mu le njegovo borno življenje pustili. Hudobneži niso marali njegovih prošenj, Ukažejo mu, da naj skoči v morje. Ali Aríjon si ipak izprosi milost, da sme v krasnej obleki opravljen pred svojo smrtjo še jedenkrat zapeti in svoje petje spremljati na citrah. Mornarji mu to nedolžno veselje radi dovolijo, užé zaradi tega, ker so bili radovedni, kako je sloveči pevec očaroval s svojim petjem ves tedanji svet. Zavít v najlepšo in dragoceno, z zlatom prešito haljo, vstopi se Aríjon na barkin rób in v tem hipu zadoné njegovi rajski glasovi v sinji zrak. Nij se še izgubil zadnji odmév nebeške melodije, da se slavni umételjnik zavíhtí in skoči v vodo! — A glej čudo! Jedva ga je objel morski val, ko se pod njim dvigne iz vode delfin, ribi podobna sesavka, ki ga na svojem hrbtu kakor blisek nese tjá do Tenarskega nósa. Popolnem zdrav stopi Aríjon tukaj zopet na domača tla in hití v Korint, kder svojemu mogočnemu pokrovitelju Perijandru pové vso svojo dogodbo. Ako tudi se je to vladarju skoraj nemogoče dozdevalo, ipak mu odkáže stanovališče v svojej palači ter ukaže pozvedovati po malopridnih mornarjih. Kmalu so pripluli tudi ti do Korinta. Perijander jih dá takój poklicati k sébi. Povpraša jih po slovečem pevcu Aríjonu. „Slavni pevec Aríjon je bil v Tarentu, v največjej sreči in slavi, ko smo mi od ondot odjadrali,“ odgovoré hudobneži.

Pri tej priči stopi Aríjon v sobo pred nje, oblečen v tisto prezalo haljo in s citrami v roci — prav tako kakor so ga bili videli, predno je bil skočil v morje. Strah jih poprime in niso si več upali tajiti svojega zločina. Perijander je hotel hudobneže obsoditi na smrt, ali Aríjon jim je izprosil manj hudo kazen, pregnanstvo iz domovine grške.

Ta zgodovinska pripovedka, — ako tudi nij vsa resnična — hrani v sebi zlati nauk, da se hudobija vselej prej ali pozneje sama kaznuje.

V. Erácén.